

Sygnatura akt VI W 5715/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16-01-2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Justyna Tsaykler

po rozpoznaniu w dniu 16-01-2017 r.

sprawy przeciwko W. P. synowi W. i S. z domu G.

urodzonemu (...) we W.

obwinionemu o to, że

1. W dniu 31 marca 2015r około godz. 08.00 we W. na ul. (...) u zbiegu z ulicą (...) kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przy zmianie pasa ruchu w wyniku czego spowodował kolizję z pojazdem marki S. o nr rej.(...) przez co działał na szkodę L. K..

2. W tym samym miejscu i czasie kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej.(...) nie zastosował się do znaku poziomego - linia ciągła.

3. W tym samym miejscu i czasie kierował pojazdem marki V. (...) o nr rej.(...) nie mając przy sobie wymaganych dokumentów tj. ubezpieczenia OC

4. W tym samym miejscu i czasie kierował pojazdem marki V. (...) o nr rej.(...) niedopuszczonym do ruchu.

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw i art. 92 § 1 kw i art. 95 kw i art. 94 § 2 kw w związku z art. 9 § 1 kw

I. uznaje obwinionego **W. P.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 1000 (jednego tysiąca) zł;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 1346,73 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 100 zł.

VI W 5715/15

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 31 marca 2015 roku około godziny 8.00 we W. W. P. kierował samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...). Jechał prawym pasem ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...).

Przystępując do zmiany pasa ruchu na lewy nie upewnił się, co do możliwości bezpiecznego wykonania tego manewru i wykonując go w miejscu zabronionym – na linii ciągłej oddzielającej pasy ruchu, nie sygnalizując manewru włączeniem kierunkowskazu, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącej lewym pasem ruchu K. L., w następstwie czego doprowadził do kolizji z kierowanym przez nią samochodem S. (...) nr rej. (...).

W następstwie zdarzenia oba pojazdy uległy uszkodzeniu.

Samochód V. (...) nie był dopuszczony do ruchu.

W. P. nie posiadał przy sobie ubezpieczenia OC i nie okazał go funkcjonariuszom policji.

dowód:

notatka urzędowa k.1,

zeznania K. L. k.10-11, k.43;

zeznania T. F. k.42;

zeznania P. K. k.43;

zeznania M. M. k.44,

zapis monitoringu k.62;

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 75-102;

zeznania biegłego A. N. k.124-125.

W. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach podniósł, że zmieniał on pas ruchu z lewego na prawy sygnalizując to kierunkowskazem, zaś do uderzenia w tył jego pojazdu doszło po kilku sekundach od zakończenia przez niego wykonywania manewru.

Podniósł, że dowód zawarcia ubezpieczenia OC był w samochodzie, o czym jednak zapomniał, stąd nie okazał go funkcjonariuszowi policji.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego i ustalając stan faktyczny oparł się na zeznaniach K. L. i M. M.. Oboje, niezależnie od siebie, w sposób spójny opisali przebieg wydarzeń, które doprowadziły do kolizji pojazdów. Ich zeznania są przekonujące i - w odróżnieniu od wyjaśnień obwinionego - znajdują odzwierciedlenie w rzeczowym materiale dowodowym. Przeprowadzona przez biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych analiza rzeczowego materiału dowodowego wykluczyła bowiem, aby do kolizji doszło w taki sposób, jak to przedstawił W. P. w swoich wyjaśnieniach, w całości zaprzeczając podanej przez niego wersji. Z treści opinii katerycznie wynika, że wyłącznym sprawcą zdarzenia drogowego był obwiniony i tylko jego nieudolne zachowanie na drodze doprowadziło do kolizji pojazdów. Biegły, na podstawie lokalizacji i zakresu uszkodzeń w obu pojazdach oraz dokonanej analizy zapisu monitoringu zdarzenia jednoznacznie stwierdził, że V. (...) nie sygnalizował kierunkowskazem manewru zmiany pasa ruchu, zaś do kolizji doszło w momencie, gdy obwiniony - w miejscu niedozwolonym - wykonywał manewr zmiany pasa ruchu. Wówczas to S. (...) lewym narożnikiem przedniego zderzaka zderzył się z prawym tylnym narożnikiem zderzaka V. (...). Uderzenie było na tyle silne, iż doszło do pęknięcia zderzaka w V. (...) zagięcia nadkola prawego tylnego. Gdyby przy tym obwiniony prawidłowo obserwował zarówno przedpole jazdy jak i przed rozpoczęciem zmiany pasa ruchu, upewnił się w lusterkach gdzie znajduje się pojazd pokrzywdzonej, prawidłowo ocenił jego prędkość i odległość miał możliwość podjęcia prawidłowej decyzji, co do dalszych swoich manewrów i tym samym mógł uniknąć spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu (a w konsekwencji kolizji).

Nie czyniąc tego, zachowaniem swoim wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86§1 kw. Kierujący pojazdem może bowiem zmienić zajmowany pas ruchu tylko zachowaniem szczególnej ostrożności. Jest on obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru. Ponadto kierujący, zmieniając pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony.

Opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych jest rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor przydatności w niniejszym postępowaniu. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności tzn. nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieścisłe lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Opinia biegłego pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z tej opinii jest przekonujący i zrozumiały dla Sądu. Opinii nie można postawić zarzutu niepełności - nie uwzględnienia, względnie pominięcia niezbędnych czynności badawczych, co ma wpływ na jej końcowe wnioski. Znajduje ona oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego. Biegły odniósł się do całości materiału dowodowego, istotnego dla wydania opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1980 r., sygn. II KR 317/80, LEX nr 21883). Sporządzona została przez biegłego z wieloletnim stażem i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Z tego względu Sąd kierował się jej treścią rekonstruując stan faktyczny sprawy.

Sąd dał wiarę zeznaniom funkcjonariuszy policji T. F. i P. K., brak bowiem okoliczności, które mogłyby negatywnie wpłynąć na ocenę tego dowodu. Obwiniony poruszał się zatem pojazdem, który nie został dopuszczony do ruchu na terenie Polski, nie okazał również przybyłemu na miejsce zdarzenia policjantowi dowodu zawarcia umowy ubezpieczenia OC. Dopuszczył się zatem również wykroczeń z art. 94§2 kw i art. 95 kw. Fakt, że W. P. – jak twierdzi zapomniał, że umowę OC ma w samochodzie, jest bez znaczenia dla oceny jego odpowiedzialności karnej, Nie był bowiem w stanie okazać jej bezpośrednio po kolizji funkcjonariuszowi policji. Nie posiadał więc przy sobie wymaganego prawem dokumentu.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na względzie okoliczności dotyczące sprawcy oraz samego zdarzenia jak i treść art. 24§3 k.w. zgodnie z którym wymierzając grzywnę bierze się pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. W ocenie Sądu, wymierzona obwinionemu kara nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Obwiniony zachowaniem swym rażąco naruszył elementarne zasady poruszania się pojazdem i uczestniczenia nim w ruchu drogowym, czym doprowadził do zderzenia z prawidłowo jadący S. I..

Sąd miał także na względzie społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy wykroczenia. Sąd wyraża również przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć obwinionemu karygodność jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.